

מאת סופרת רב המכר
'קולו של ארצ'ר'

מעבור למיליונים

"סיפור אגדה מודרני, הרומן הכתוב נפלא כשברקע נופיה
היפהפיים של צרפת – יפתיע את הקוראים."

Kirkus Reviews

מיה שרידן

מיה שרידן

מעבר למילים

מאנגלית: גליה בן־דוד

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מיה שרידן
מעבר למילים

Mia Sheridan
MORE THAN WORDS

Copyright © 2018 by Mia Sheridan
Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York, USA.
All rights reserved.

עורכות ראשיות: רוד רוה-שמואל, גלי אבני
עריכה: צוף וייסבוך
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: שרון שלו
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7648-858-858

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרולוג

ג'סיקה - גיל אחת עשרה

"הלילה היה חשוך, ו..." צעדתי, מהוססת. הדשא היבש של הקיץ נשבר תחת רגליי. סוער? לא. אפילו לא היה ערפילי. הבטתי בירח הכסוף שבדיוק הופיע מעליי. אפילו לא היה חשוך, ושמי הערב רק החלו להחליף גוון לכחול עמוק של דמדומים. שמעתי כלב נובח אי שם במרחק, עד שהצליל דעך, והשקט שב. טביעות רגליי הדהדו סביבי כאילו הייתי האדם החי היחיד בארץ המשונה והבוגדנית הזאת. "בורד". לחשתי. הזדקפתי, מנסה לאזור אומץ. "הלילה היה אפלולי ובודד, אך הנסיכה המשיכה במסעה, כי האמינה בכל ליבה שהנסיך לא רחוק ויבוא להצילה. עליה רק לא לאבד תקווה."

המשכתי ללכת. התנשפתי, וליבי האיץ. מעולם לא התרחקתי כך מהבית, והכול היה זר לי. איפה אני? השמיים הפכו אפורים, אורות הבהבו לפניי, ונעתי לכיוונם כאילו היו משואה. "הכוכבים נצצו בשמיים, והנסיכה עקבה אחר אלו שבהקו בחוזקה, בטוחה שיובילו אותה למקום מחסה ול –" הבטן שלי קירקרה חזק יותר מצליל הצרצרים באוויר הערב. "אוכל."

ראיתי מדרון שהפריד ביני לבין האורות הזוהרים, הם נראו לי עכשיו כמו מנורות רחוב, והתחלתי לעלות לכיוונם. אחזתי את

הספר ביד אחת, ובשנייה איזנתי את עצמי על המקטעים התלולים. "הנסיכה התעייפה ממסעותיה, ובשארית כוחותיה טיפסה במעלה הצוק. היא ידעה שעל הפסגה תבין לאן הגיעה. אולי תראה את הנסיך דוהר אליה על סוסו הנאמן."

האורות הלכו והתקרבו, וכשהגחתי מן השיחים לפסגת המדרון, עמדתי מול פסי רכבת. נשפתי בחדות והסתכלתי סביבי – לצד אחד ולצד השני והסתובבתי כדי לבחון את חלקת האדמה שמתחתיי. במאמץ רב, ראיתי מסלול גולף בהמשך המדרון מולי. נשמתי לרווחה. הבית שלי היה בקצה השני של מסלול הגולף. שקעתי כל כך עמוק בסיפור שלי, שלא שמתי לב כמה התרחקתי.

כדאי שאחזור הביתה, עכשיו שאני יודעת לאן ללכת.

עצרתי לרגע להביט לכיוון ביתי. באוזניי הדהדו קולות הבכי של אמא, קולו הנרגז של אבא, וטריקת דלת, שבישרה שאחי הקטן הלך לישון אצל חברו קייל, שגר בבית השכן. אני לא רוצה להיות שם. עד שיבחינו בכך שנעלמתי יעברו שעות. אם יבחינו בכלל.

הסתובבתי למסילת הרכבת. לא רחוק ממני, עמד קרון מטען, לבד ובשקט. בחנתי אותו בסקרנות, ופרפור מוזר התפשט בחזי. "הנסיכה זיהתה מערות באופק." מילמלתי. "הן משכו אותה אליהן באופן שלא הצליחה להסביר." גורל.

צעדתי באיטיות על החצץ, ודילגתי על פס המסילות הראשון לעבר הקרון. צליל הצרצרים נחלש, ונדמה היה כי הלילה שקט ודומם מאי פעם, כאילו נעתקה נשימתו של העולם. ליבי הלם בעוצמה, בציפייה ל... משהו. נגעתי בצד הקרון, שהיה מתכתי וצונן תחת קצות אצבעותיי. העברתי את ידי לאורכו, עד שנתקלתי בריק. בקרון הייתה דלת פתוחה לרווחה. לחשתי, "המערות היו חשוכות, אך הנסיכה הייתה אמיצה. היא תוכל לעצור כאן לזמן

מה, ולהמתין לנסיך. הוא היה כעת קרוב מאוד. היא הרגישה אותו.”

נעמדתי בקצה הדלת הפתוחה, ורכנתי קדימה באיטיות. עצרתי את נשימתי, ועיניי נפערו. על הקיר הרחוק נשען ילד. רגליו הארוכות נמתחו לפניו, הוא שילב את קרסוליו, ועיניו היו עצומות. ליבי דהר. מי הוא? מנורות הרחוב האירו מעט פנימה, ודרך הצללים ראיתי ששפתו מדממת, ועינו נפוחה. בהיתי בו, ושמתי לב לאופן בו שיערו נפל על מצחו, כאילו היה עייף מכדי להסיטו הצידה. פניו היו חבולות, עיניו היו עצומות, ונראה כאילו דמעות הותירו שובל רטוב על לחייו, ובכל זאת, הוא היה הילד היפה ביותר שראיתי מימיי. הוא היה נסיך... נסיך שבור. ראשי הסתחרר. הנסיכה חשבה שהיא מחכה לנסיך ולבסוף... ולבסוף, היא פירשה את הכול הפוך. הנסיך שרד את הקרב וזחל למערה החשוכה כדי להסתתר. שם חיכה... לנסיכה שתציל אותו.

הוא פקח את עיניו. הוא נבהל מעט כשראה אותי, וקפץ את ידיו לאגרוף. הוא מצמץ, והדמעות נעלמו, ואז כיווץ את גבותיו, הרפה את ידיו, והתרומם. נכנסתי לקרון ונעמדתי מולו. ברכיי נחלשו לנוכח דמותו המפתיעה. “באתי להציל אותך.” אמרתי בלהט הרגע. סומק עלה בלחי כשהבנתי שאמרתי את המילים האלה בקול רם. הוא לא ידע ששיחקתי, ותהיתי כמה משונה ומביכה אני ודאי נראית. שקעתי עמוק מדי כשחלמתי בהקיץ. אם כי... הילד בבירור נזקק למישהו שיציל אותו. אולי לא לנסיכה בכאילו, אבל למישהו. גבותיו הכהות התרוממו כשסרק אותי מכף רגל ועד ראש. הוא צחק צחוק שקט ואז נאנח. “אה, כן? אז נדפקתי.” מלמל. ובכן. הנחתי את ידיי על המותניים. כל האהדה שהרגשתי כלפיו הפכה לרגזנות. אולי הייתי משונה ומביכה – אבל לא הגיע

לי שיצחקו עליי. "אני חזקה יותר ממה שאני נראית." הצהרתי, מזדקפת למלוא הגובה שלי. הייתי החמישית הכי גבוהה בכיתה. הילד חייך חיוך ערמומי והעביר את ידו בשיערו, מסיט אותו מהמצח. "אין לי ספק. מה את עושה כאן? את לא יודעת שלא כדאי לילדות קטנות לשוטט בלילה לבד ליד פסי הרכבת?" צעדתי צעד נוסף פנימה, והבטתי בגרפיטי שהתנוסס על הקירות. רכנתי לקרוא את המילים על הקיר לידי. "כדאי שלא תקראי את זה." הוא אמר. הסתובבתי אליו. "זה כנראה לא לגילך." הוא הרים גבה. כנראה? כאילו שלא קרא אותו בעצמו. כחכחתי בגרוני, והחלטתי לשמוע בעצתו. בינתיים. אלו בטח היו מילים גסות. אני אקרא אותן בפעם אחרת כשאהיה לבד. אולי אפילו אשנן אותן, סתם ככה. "אתה לא נראה מבוגר ממני בהרבה." אמרתי, אם כי לא יכולתי לדעת בוודאות. אילו הייתי צריכה לנחש, הייתי אומרת שהוא בחטיבת הביניים. אך משהו בהבעת הפנים שלו, או בעיניו, ביגר אותו.

"כן, טוב, אני בחור, ואני יודע איך להגן על עצמי."
 בחנתי את פניו החבולות. בבירור, הילד לא היה יכול להגן על עצמו מפני כולם. "הממ. בן כמה אתה?"
 הוא הזעיף פנים, כאילו לא התכוון לענות לי. "שתים-עשרה."
 חייכתי. "אני בת אחת-עשרה וחצי. קוראים לי ג'סיקה קרסוול."
 כרעתי על ברכיי והנחתי את ידי על הירכיים.

הוא התבונן בי לרגע, לא בטוח מה לחשוב עליי. השפלתי את מבטי ונשכתי את שפתיי, כשתחושת חוסר ביטחון נחתה עליי פתאום. ידעתי שהיו יפות ממני. שיערי ועיניי היו בצבע חום בהיר משעמם, על אפי ולחיי הייתה תפזורת נמשים שניסיתי לשפשף עם מיץ לימון, וגופי היה שרוף וצנום. בבית הספר הצרפתי והמתנשא

בו למדתי, הקניטו אותי בלי סוף על הברכיים הכחושות או השיער המקורזל. ניסיתי להחליק אותו עם הג'ל לשיער של אמא, אבל הוא התעקש לעמוד, והפך לבלורית נוקשה. קרב חסד-תקווה.

"מה את עושה כאן, ג'סיקה קרסוול?"

התיישבתי ומשכתי את ברכיי לחיקי. "הלכתי לאיבוד, אבל עכשיו הבנתי איפה אני. אני יודעת איך לחזור הביתה."

"אז כדאי שתחזרי הביתה."

הידקתי את שפתיי והזעפתי פנים כשחשבתי על הבית.

זוויות עיניו התכווצו והוא בחן אותי. שוב נלחצתי.

"את לא אוהבת את הבית, ג'סי?"

ג'סי. ליבי פרפר למשמע הכינוי – כינוי חיבה מילד יפה. אף אחד מעולם לא קרא לי ג'סי. זה מצא חן בעיניי. "אני... לא ממש. אמא ואבא רבים הרבה." לא היה לי ברור למה אמרתי את זה, ועוד לאדם זר, אבל משהו עמום וחלומי אפף את הקרון, משהו שהרגיש סוריאליסטי, כאילו משחק ה"נדמה לי" ששיחקתי קם לתחייה סביבי. כאילו מה שנאמר כאן, יישאר כאן.

הוא שוב נאנח, והביט בנקודה מאחוריי. "כן." אמר, כאילו הוא הבין. התחלתי לשאול אותו אם גם ההורים שלו רבים הרבה, אבל הוא הנהן אל עבר הספר שהנחתי על הרצפה.

"מה זה?"

"המלך ארתור ואבירי השולחן העגול."

הוא הטה את ראשו. "את אוהבת אגדות, ג'סי?"

הנהנתי באיטיות. חשבתי על ההורים שלי. איך אמא תמיד הייתה גוררת אותנו לבתי מלון, למסעדות ולמשרד של אבא אחרי שעות העבודה, שם היינו תופסים אותו עם החברות שלו. חשבתי על אחי ג'וני, וכמה קטן היה כשהתחיל כל העניין עם אבא, איך

שעיניו בהקו, ואיך היה אומר בקול גדול ומאושר – "היי, אבא!"
 אבא היה מתפתל, והמאהבת התורנית הייתה מתכווצת, מבושה
 ותדהמה. אני רציתי למות מרוב מבוכה. אחר כך, אמא הייתה
 מייללת בככי ונתקפת זעם. לפעמים אבא היה חוזר איתנו הביתה.
 לרוב היה סוגר את הדלת ועוזב, או שהיה משאיר אותנו שם.

עכשיו ג'וני היה בן תשע, והוא כבר ידע והתבייש בכל פעם
 שהיינו תופסים את אבא עם אחת החברות שלו.

אמא הייתה מתייפחת, ואבא היה מפזר הבטחות שאיש לא
 האמין להן – אפילו לא הוא, חשבתי. ג'וני ואני רק ניסינו להיבלע
 ברקע.

בזכות האגדות, אני מאמינה שלא כל הגברים הם כמו אבא.
 באגדות, אני הולכת לאיבוד בעולם בו נסיכים הם נאמנים וכנים,
 ונסיכות הן חזקות ואמיצות.

"כן. אגדות והרפתקאות. יום אחד אני אצא להרפתקה הגדולה
 ביותר. אני אגור בפריז, ויהיה לי חבר צרפתי שיכתוב לי את מכתבי
 האהבה הכי יפים בעולם, ואני אזלול שוקולד צרפתי כל היום."
 "את תהיי שמנה."

משכתי בכתפיי. "אולי. אם יתחשק לי."
 הילד צחקק וזה הפריח פרפרים בבטן שלי. הוא היה אפילו נאה
 יותר כשחייך, אבל כשבחנתי אותו שוב ראיתי שבגדיו בלויים,
 הסווטשירט שלו קטן מדי, והסוליה באחת מנעליו רופפת. הוא היה
 עני בבירור, וליבי כאב עליו.

"לא אמרת לי איך קוראים לך." לחשתי והתקרבתי אליו.

הוא הביט בי לרגע ומשך בכתפיו. "קאלן."

"קלווין?"

"לא, קאלן. בלי ו'."

חזרתי על שמו והצליל מצא חן בעיניי. "קאלן". אמרתי.
"הסתבכת בקטטה?" מבטי עבר מהחתך על שפתיו לעינו החבולה.
"כן."

"עם מי רבת?"

הוא השפיל את מבטו לרגע, ושב להסתכל עליי. "סתם בריון".
הנהנתי באיטיות. "טוב. אני מקווה שתוכל להתרחק ממנו, להבא."
הוא גיחך. "לא, ג'סי, אני לא יכול להתרחק ממנו. אבל זה
בסדר. לא אכפת לי להיפצע."

הזעפתי פנים. לא הבנתי למה שמישהו יסכים לספוג מכות.
פתחתי את פי להגיד משהו, וקאלן רכן קדימה. הוא לקח את הספר
שלי, בהה בכריכה, ואז הפך אותו כדי לקרוא את התקציר.
"אתה יודע לקרוא צרפתית?" שאלתי.

הוא הביט בי והבעתו נהייתה מצחיקה. "לא. תהיתי איזו שפה
זאת."

הנהנתי והתקרבתי אליו אפילו עוד יותר. "אתה רוצה שאקרא
לך? אני יכולה לתרגם. אני לומדת בבית ספר צרפתי, מותר לנו
לקרוא רק ספרים בצרפתית."

"בית ספר צרפתי?"

הנהנתי. "לומדים כל נושא בצרפתית, כדי שנוכל לדבר צרפתית
שוטפת."

"אה." הוא אמר ובחן אותי. "אז באמת תוכלי לגור בפריז
ולהשמיך."

חייכתי. "כן."

הוא השיב בחיוך, והבטן שלי שוב נמלאה פרפרים. "בהחלט,
הנסיכה ג'סי." אמר. "תקראי לי."

באותו קיץ, הלכתי מדי יום דרך השכונות, מעבר למגרש הגולף, אל תוך השדה ובמעלה המדרון למסילות הרכבת.

כשקאלן היה שם, הייתי קוראת לו סיפורים, או שהיינו יוצאים להרפתקאות יחד. הוא התנהג כאילו הוא עושה לי טובה, אבל תמיד חיך יותר מהרגיל כשהיינו מטיילים להרי הגעש ב"ממלכת הבקעות האכזריות", או מלקטים עשבים קסומים ב"שדות האי-פעם".

"אני לא רוצה שתישארי כאן לבד, ג'סי." אמר קאלן יום אחד, אחרי שסיפרתי לו ששוטטתי לבדי יום קודם. "את לא יכולה לדעת מי עוד מסתובב כאן."

"מעולם לא ראיתי פה אף אחד מלבדך."

"כן, טוב –" הוא הסתכל על פסי הרכבת. הם התעקלו ונעלמו מאחורי חורשה. "– האנשים שמסתובבים כאן לרוב נמצאים קילומטר מכאן, כי הקרונות הישנים מסתתרים מאחורי העצים, אבל אין לדעת."

כשעמד לידי, הוא היה גבוה ממני בראש. הסתכלתי עליו מלמטה והבחנתי בחבורה על הלסת שלו. "אבל איך אני אדע מתי תהיה כאן?"

הוא הכניס את ידיו לכיסים והסתובב אליי. "גם אני לא בדיוק מישוהו שכדאי לך להסתובב איתו."

ליבי צנח, ופתאום חששתי שהוא עומד לגרש אותי, להגיד לי שהוא לא רוצה לראות אותי יותר. "אתה טועה." אמרתי. "אתה האדם הנפלא ביותר שהכרתי מימי."

"ג'סי." התנשף. זה היה נשמע יותר כמו לחישה מאשר מילה, אבל הייתי בטוחה ששמעתי את שמי על שפתיו. עיניו פגשו את עיני והוא חיך חיוך מתוק ורך, ופתאום נראה צעיר משהיה. הוא

נאנח, ובהה אל האופק. אולי לעבר הבית שלו. לא הייתי בטוחה. מה שעלה במוחו גרם לחיוכו להיעלם.

כשעיניו שבו אליי הוא שאל, "את רוצה להיפגש בימי שלישי וחמישי בשעה שבע?"

בשעה הזאת היינו מסיימים את ארוחת הערב. אבא היה הולך לפגישת עסקים "בלתי צפויה", וכולנו ידענו שהיה הולך לפגוש אישה זרה בבית מלון. אמא הייתה פותחת בקבוק יין ובוכה, כי אחי ואני מבוגרים מדי, והיא כבר לא הייתה יכולה לגרור אותנו ברחבי העיר מבלי שנתנגד. "כן, אפשר. ובימי שבת, בשעה שלוש?" קאלן השתתק והשיב לי בחצי חיוך שגרם לליבי להתהפך. "ובימי שבת, בשעה שלוש."

ביום סתיו קריר, שנה אחרי שנפגשנו, ישבנו זה לצד זה בקרון המטען. נשימתי התפוגגה באוויר כשהקראתי לו מהמהדורה הצרפתית של הרפתקאות רובין הוד, וקאלן רכן לשלוף פיסת נייר מהתיק שלי. הפסקתי לקרוא, והוא בחן אותה לרגע, סורק את העמוד בעיניו עד שפגש את עיניי. "מה זה?"

הנחתי את הספר וסבתי אליו. "תווים לפסנתר." הוא הביט שוב בנייר עד ששם אותו מולי והצביע על התו הראשון. "אלו תווים."

"כן." הזעפתי פנים. "מעולם לא ראית מוזיקה?" "לא ככה." היה משהו משונה בקולו, והוא דיבר מהר. הוא הצביע על התו הראשון. "זה?" "אמ, זה סי."

"סי? הוא שאל. "כמו האות?"

הנהנתי. "כן, כמו האות, רק תו. כמו... שפה אחרת, אני מניחה." חייכתי אליו, אבל הוא המשיך להביט בי ברצינות תהומית. הוא שב להסתכל על המוזיקה ופניו התרככו. הוא הצביע על תו, ועוד תו. "כולם סי."

הנהנתי, מבולבלת. במהלך השנה הזו, בה הכרתי את קאלן, הייתי עדה לשני רגשות שלו בלבד. הוא היה או קודר, או שמח למחצה. לרגע אחד אפילו קינאתי בו על פרץ ההתרגשות. "כן." הוא הנהן בחדות. ראיתי את פעימות הלב שלו מאיצות מבעד לגרונו החלק והשזוף. "מה זה?" שאל, והצביע על משהו.

"זה המפתח. כאן כתוב מה הסולם של היצירה." גבותיו התכווצו, אז מיהרתי להבהיר. "הסולם והמפתח הם... הגובה של התו. אם הוא נמוך או גבוה."

הוא שוב הנהן, עיניו נפערו וברקו במשהו שלא הצלחתי לסווג. זו לא הייתה רק התלהבות. זו הייתה... השתאות. תהיתי, הוא עד כדי כך מתרגש לקרוא תווים? הבחנתי באופן בו זמזם כששיחקנו. הוא הנעים את המשחקים שלנו במוזיקה – איטית, אפלה ומטרידה כשדלקנו אחר נֶבֶל, קלילה ועליזה כשרצנו באחו של פעמוניות קסומות. מדי פעם, הייתי מסתכלת עליו ומחייכת כששר, והוא היה משיב במבט מופתע, כאילו לא ידע שהמוזיקה קיימת בעוד מקום מלבד בראשו. הוא הרים את מבטו ועיניו ננעלו, וצמרמורת נעימה התפשטה במורד עמוד השדרה שלי. "תוכלי להביא עוד?"

"עוד מוזיקה?"

"כן."

"אה, בסדר. יש לי גם קלידים. תרצה שאביא אותם? אפשר לסחוב אותם ממקום למקום."

"כן." התנשף. הוא אחז את ידי ולחץ אותה. המגע צמרר אותי קצת, ופתאום נתקפתי ביישנות, אבל שמחתי שיכולתי להעניק לקאלן משהו שישמח אותו. רציתי לתת לו עוד. רציתי שיקדיש לי את האפור הזך בעיניו, ורציתי לראות אותן בוהקות מאושר.

יומיים לאחר מכן, רצתי דרך השדה ומעל המסילות. אחזתי את הקלידים בידי, והחזה שלי תפח מהתרגשות. לימדתי את קאלן תווים ועיניו נצצו בפליאה. מעולם לא הצטיינתי בפסנתר, אבל למדתי את היסודות. נתתי את התווים שלי לקאלן, יחד עם הקלידים, שרק צברו אבק בארון.

קאלן הגיב למוזיקה כמו שדג מגיב למים. נדהמתי שתוך חודשיים הוא היה טוב משאי פעם אוכל להיות. היה לנו פסנתר כנף של שימל, וכשהייתי מנגנת בו מדי שבוע, הרגשתי כאילו התאמנתי שעות על גבי שעות, כשבפועל עברו שלושים דקות בלבד.

ביום למחרת, קאלן הגיע כעוס וחבול. הוא התיישב ושמט את ראשו לאחור. "תוכלי לקרוא לי היום, ג'סי?"

הנהנתי והוצאתי את הספר מהילקוט שלי. "בטח." התחלתי לקרוא את שלושת המוסקיטרים, ואחרי כמה פסקאות, עצרתי והרמתי את מבטי אליו. הבעתו הפכה עצובה, והוא עצם את עיניו. אזרתי אומץ. "אבא שלך הוא זה שמכה אותך?" שאלתי בשקט.

הוא פקח את עיניו, אבל לא הסב את ראשו אליי. הוא לא פצה את פיו, ותהיתי אם בכלל יענה לי. ליבי דהר, ופחדתי שקאלן יתרגז וילך. "כן."

ליבי התכווץ, ונשמתי, סוף כל סוף.

הוא הסתכל עליי, מבטו מטייל על פניי. "אני יכול להתמודד עם המכות. אלו... אלו המילים ש... בכל מקרה..." רציתי שיספר לי עוד, אבל לא ידעתי איך לשאול.

כחכחתי בגרוני. "גם אבא שלי לא אדם טוב." לחשתי בזהירות, כאילו היה עוד אדם בחדר שלא רציתי שישמע את האמת. אולי בעצמי לא רציתי לשמוע את האמת. ידעתי אותה מאז שאני זוכרת את עצמי. אבל איכשהו, כשאני מתוודה בקול רם, האמת הופכת לבלתי-נמנעת. לא אוכל עוד להעמיד פנים – אבי היה חלש ואנוכי. הוא לא אהב אותנו מספיק, אולי הוא לא אהב אותנו בכלל.

קאלן אחז בידי. עיניי ננעלו על האצבעות שלנו, השלובות זו בזו. שלי, חיוורות וקטנות, ושלו – שזופות, מלאות יבלות, וגדולות משלי בהרבה. המשכתי לבהות בידיים שלנו לפני שהמשכתי. "אבל החלק הכי גרוע, הוא שאמא שלי לא יכולה להפסיק לאהוב אותנו. לא משנה כמה תבכה בגללו, היא תמיד תחזור אליו. אני פשוט... אני לא מבינה איך יש באדם אחד כל כך הרבה דמעות."

כשהרמתי את עיניי אליו, ראיתי שבהה בי. והייתי נבוכה, על אף שגם הוא סיפר לי סוד. נשכתי את שפתיי והשפלתי את מבטי. "בגלל זה את אוהבת אגדות, ג'סי?" שאל, קולו רך ועדין, אבל שאלתו הביכה אותי עוד יותר. הוא לחץ את ידי. רציתי להתרחק ממנו ולהתקרב אליו בו זמנית, והתפשטו בי רגשות חדשים ומבלבלים, מרגשים ומבהילים.

"הרבה זמן שלא שיחקנו במשחקים האלה." עניתי. במקום לצאת להרפתקאות, הייתי קוראת בקול רם, או מכינה שיעורי בית. קאלן היה מנגן על הקלידים בריכוז רב, והיה מלחין קטעי מנגינות יפות כל כך שליבי התכווץ. מוזיקה שדעכה ונעלמה כלא הייתה, כאילו החץ שבה חמק לו מבין האצבעות, כאילו לא ידע לאן לקחת אותה.

הוא חייך בשפתיו המלאות. "לפעמים אני מתגעגע למשחקים שלנו."

חייכתי. "באמת?"

"כן. תמיד הרגשתי כמו גיבור, בזכותך."

"אתה גיבור." "לחשתי." "בשבילי אתה גיבור."

הוא נד בראשו. "לא, ג'סי, אני לא גיבור. אלוהים, אני אפילו

לא יכול..."

"מה? מה הוא אומר שאתה לא יכול לעשות?" שאלתי, והתפשט

בי הדחף לגנון עליו. ידעתי שאביו הוא האחראי למבט הרדוף

בעיניו.

קאלן גיחך, ופלט צחוק נטול-הומור. "הוא רק אומר את

האמת."

"לא! אני רוצה ללכת לבית שלך, ולהגיד לאבא שלך מה –

"שלא תעזי." אמר. מילותיו היו חדות וקרות. לחיי התלהטו

ודמעות נקוו בעיניי. קאלן מעולם לא דיבר אליי ככה.

"אני... אני לא אעשה שום דבר ש –

הוא רכן אליי בכזו פתאומיות, שהשתנקתי כשהצמיד את

שפתיו לשפתיי. הן היו רכות וחמימות, ושיגרו גל חום במורד גופי.

עצרתי לרגע, בכלכול, כי מעולם לא התנשקתי לפני כן. היה לי

גשר מגושם בשיניים, לא ידעתי מה לעשות.

קאלן הידק את אחיזתו על ידי, והחזיק את הראש שלי בידו

השנייה. הוא קירב אותי אליו אפילו עוד יותר, חיכך את שפתיו

על שפתיי לאט ובעדינות. במגע חוקר וזהיר, קאלן נגע בי בלשונו,

ושפתיי נפתחו למענו, בטבעיות.

הוא הופתע ונרתע מעט, וכשפקחתי את עיניי ראיתי שגם

עיניו פתוחות. לכמה רגעים בהינו זה בזו מקרוב, מבלי לעצום את

העיניים. ידעתי במעורפל שליבי דוהר בעוצמה, לפני שקאלן שוב

עצם את עיניו. הוא הטא את ראשו, ובעדינות, החדיר את לשונו

לפי. עצמתי את עיניי, ונגעתי בקצה שלה בלשוני, נוגעת ואז נסוגה. מפולת רגשות עברה דרכי: התלהבות, לחץ, אושר ופחד. קאלן כרסם את שפתיי בעדינות, ונאנחתי בפליאה. התענגתי על טעם שפתיו, על הריח שלו – קינמון, מלח, וסבון. הוא הריח כמו בן. כמו הנסיך שלי.

כשהתרחק, הרגשתי מסוחררת וסהרורית, כאילו ריחפתי בעולם אחר. שבתי למציאות ומצמצתי, מיישירה אל קאלן חיוך נבון. הוא השיב בחיוך עקום. "רק איתך אני מרגיש ככה, הנסיכה ג'סי. לא יהיה אף אחד אחר שיגרום לי להרגיש ככה אף פעם." הוא לא נישק אותי מאז.

אחרי אותו היום, קאלן לא שב למסילות הרכבת. הייתי מגיעה מדי שלישי, חמישי ושבת, וקיוויתי בכל מאודי למצוא אותו שם. לא ידעתי איך לחפש אותו. סנטה לוסינדה, העיר בצפון קליפורניה בה גרנו, הייתה גדולה מדי. אפילו לא ידעתי מה שם המשפחה שלו.

הדבר היחיד שנותר לי ממנו היה אוסף תווים ששרבט על פיסת נייר קרועה. מצאתי אותה בפינת הקרון.

כשהמתנתי לו, שבוע אחר שבוע, נברתי עמוק במחשבות שלי, ותהיתי למה הוא נעלם. אולי עשיתי משהו לא בסדר? הוא לא אהב להתנשק איתי? הוא התבייש? אבא שלו עשה לו משהו נורא? נותרתי לבדי עם השערות ושאלות, נטולת אפשרות לקבל הסברים ותשובות.

לבסוף, בערב יום שלישי בסוף הקיץ, לאחר שנה שלמה בה ייחלתי שיחזור, ישבתי במפתן דלת הקרון, ונפרדתי לשלום מהגיבור הנעלם שלי – הנסיך השבור שלי. מחיתי דמעה, ולא חזרתי לעולם.

חלק 1

“החיים האלו הם היחידים שיש לנו, ואנו חיים אותם לפי אמונותינו. אך לותר על מי שאתה, ולחיות ללא אמונה – זה נרא יותר מלמות.”

דאן דארק

פרק 1

עשר שנים לאחר מכן

קאלן

העוויתי את פניי כששוט הטקילה צרב את גרוני. לא המשקה החביב עליי, אבל הסוכן שלי הזמין סיבוב, ולא יכולתי לסרב. כלומר, יכולתי. יכולתי לעשות כל דבר מזדיין שרציתי. אבל למה לדחות משקה איכותי?

קירבתי פרוסת ליים לשפתי ונעצתי בה את שיניי. טעמו החמוץ שיכך את הכוויה בגרון. החדר היטשטש סביבי, ואז ראייתי התחדדה שוב. כבר שתיתי יותר מדי, אך חשתי חמימות וקהות חושים מנחמת, אז נשענתי לאחור והתענגתי על התחושה המוכרת. יותר מדי מוכרת, לחש קול בתוכי. התעלמתי ממנו.

רחשי השולחן היו לא יותר מרעשי רקע. הסתכלתי סביב, ומבטי ננעל על מלצרית קוקטיילים ברונטית בשולחן לידי. כשהגישה כוס יין לגבר מבוגר, שמה לב שבהיתי בה, ועיניה נפערו מעט לפני שהשפילה בזריזות את מבטה. ליבי פרפר. חשמל זרם בעמוד השדרה שלי, והזעפתי פנים, מופתע מהתגובה שלי. האישה הזדקפה, אמרה משהו ששעשע את הזוג בשולחן, ואז הלכה מבלי להביט בי שוב. צפיתי בה כשהתקרבה לבר, מהופנט ללא סיבה

נראית לעין. היא הייתה יפה, אבל לא בדיוק הטיפוס שלי. נמשכתי לבלונדיניות גבוהות ורוזות, כך חשבתי. המחשבה בלבלה אותי, ופתאום שכחתי למה אני נמשך. לא זכרתי שאי פעם הייתה לי העדפה, מעבר למה שזמין.

עיסיתי את הרקות שלי, מתכוונן למיגרנה העתידה לבוא. לא הצלחתי להפסיק להביט בה. היא בבירור לא הייתה רזה או בלונדינית, לא נמוכה ולא גבוהה. שיערה היה אסוף בקוקו מרושל, והיא לא הייתה מאופרת. המדים לא החמיאו לה, ו... אלוהים. לא יכולתי להפסיק לבהות בה.

"לאן נעלמת?" לחשה שרלין, הבלונדינית הגבוהה התורנית שהתראיתי איתה. היא גרגרה באוזניי, וידה שוטטה במעלה ירכי. המבטא הצרפתי שלה היה חזק. הבושם שלה חזק אף יותר.

הישרתי אליה חיוך עצל. "אני כאן איתך, בייבי."
 "הראש שלך במקום אחר." ידה טיפסה מעלה, ועצרה בדיוק לפני המפשעה שלי. חשתי תזווה במכנסיי. דעתי אולי מוסחת, אבל הגוף שלי שם לב.

במאמץ מה הסרתי את מבטי מהאישה שכעת רכנה על הבר ושוחחה עם הברמן, והסבתי את תשומת ליבי לשרלין. הכה בי הניגוד החד בין החן הנקי של האישה לבין היופי המתוחכם של שרלין, והופתעתי מכמה שרציתי להסתכל על המלצרית שוב. עמדתי בפיתוי, ושרלין שילבה את רגליה. השסע בשמלתה השחורה נפער וחשף ירכיים חלקות ושזופות.

הרמתי את מבטי מרגליה וחייכתי, מקדיש לה את מלוא תשומת הלב. כדאי שאשקיע בה מעט מאמץ, אחרת אני יכול לשכוח מסקס איתה הלילה.

"ראית את זה?" שאלה שרלין והעבירה לי את הטלפון שלה.

על הצג התנוסס לוגו של אתר רכילות, ומתחתיו הייתה תמונה של שנינו מתחילת האירוע, מוקדם יותר הלילה, בו נפגשנו. "תראה איך הם קראו לך." צחקקה, והצביעה על הכותרת. הסתכלתי על הכותרת, והשבתי בחיוך יבש. "כינו אותי בשמות גרועים יותר."

"חשבתי שזה ימצא חן בעיניך."

את בכלל לא מכירה אותי. איך לעזאזל תדעי מה ימצא חן בעיניי? הסתכלתי סביבי, וחשתי קלסטרופוביה. אידיוט. טיפש. מטומטם. "בטח." מלמלתי.

שרלין נאנחה והתעסקה בשיער שלה. "אתה מוזר, קאלן הייז. כל גבר היה רוצה לזכות בתואר: 'הגבר הסקסי ביותר בעולם המוזיקה'."

המלצר ששירת אותנו הגיח פתאום עם סיכוב נוסף של משקאות. הוא הגיש לכל אחד מאיתנו כוס שוט מלאה בנוזל ענברי, והייתי אסיר תודה שקטע את שיחתנו. "אלוהים. עוד אלכוהול?" שאל לארי הסוכן שלי, אך לא היסס להרים את כוסו, לרחרח אותה, ולחייך חיוך שבע-רצון. הוא הלך לשירותים קודם לכן, ושב עם אבקה לבנה סביב נחיריו. תהיתי אם להעיר לו, והחלטתי שלא. לאף אחד כאן לא אכפת.

"מלחין קלאסי חדש שזוכה בפרס פוארייה הוא אינו דבר של מה בכך." סיננה אנט, אשתו של לארי, חיוכה היה הדוק כל כך שחשבתי שלעגה לי. היא הישירה לשרלין מבט מנוכר, והשיקה את הכוס שלה. "לחיי קאלן, שתמיד... מצטיין בכל מה שהוא עושה." היא זרקה לי חיוך ערמומי וגמעה את המשקה בבת אחת, וצווארה הארוך נע כשבלעה. הסתכלתי על לארי, שצחק מדבר מה שאמר האדון לידו.

הרמתי גבה והנהנתי לעבר אנט. שתיתי את השוט, ושחררתי את עניבת הפרפר סביב צווארי, נושם נשימה עמוקה לראשונה מזה שעות. ארוחת הערב הייתה מייגעת, הטקס היה משעמם, וחברת האנשים המתרפסים והתפלים סביבי הייתה מתישה להחריד. למרבה הצער, הייתי אחד מהם. *גרוע באותה מידה*. לעזאזל, רק רציתי להתבודד בחדר המלון שלי, והמחשבה הייתה מפתה ומבעייתה – התחייבתי לכתוב מנגינות חדשות, ועד כה, לא הלחנתי ולו תו אחד.

הדחקתי את פחדיי כמיטב יכולתי וכמיטב יכולתו של האלכוהול. מאוחר יותר ישמש המין לאותה מטרה. התפללתי לשקט שיעמעם את המילים, את המילים שלו. שקט שיאפשר לי לכתוב משהו. *בבקשה, אלוהים*. אך אלוהים לא ענה לי מעולם, ולא ציפיתי שיענה עכשיו. יהיה עלי לגרש את האפלה בנפשי כמו ידיי, כמו תמיד.

שקט שיאפשר למוזיקה להתנגן.

לפני שלוש שנים, הלחנתי יצירה. מכרתי אותה לחברת הפקה עצמאית בצרפת שהשתמשה בה כשיר נושא לאחד מסרטיה. היצירה התפרסמה כל כך שלאחר מכן העסיקה אותי חברת הפקה מצליחה בהוליווד כדי שאלחין את אחד הסרטים שלהם, שהפך לשובר קופות. ניצלתי את ההזדמנות, והוצאתי אלבום יצירות שגרף תשבוחות, ואז אלבום נוסף שזכה לביקורות צוננות בלבד. מאז, מצאתי את עצמי במעין מעמד של ידוען. אנשים צילמו אותי במסעדות וברחוב, והציעו לי להתראיין ברשתות מוכרות. הדרך שלי לתהילה הייתה מערבולת מהירה וגועשת. לא הגבתי טוב לחדירות הבלתי־פוסקות לפרטיות שלי.

מתברר, שהמזג החם רק הפך אותי למבוקש יותר, וכינו אותי

"הילד רע". ודאי הניחו שאני אומן קודר שהתבודד בדירתו, תלש את שיערותיו ושרבט תווים כאחוז טירוף לפני שהיה קופץ למיטה עם שלוש דוגמניות-על שהשביעו את התיאבון המיני המופרע שלו. התיאור לא היה רחוק מהאמת, אף על פי שלאחרונה רק החלק האחרון היה תקף.

סקס ואלכוהול בעבר סיפקו את הקהות הנדרשת לכתובת מנגינות. יכולתי להתבודד ולכתוב במשך ימים על גבי ימים – אפילו שבועות – וכעת, אילו היו לי שעות בודדות של יצירתיות, הייתי בר מזל. מצב מצער, בהתחשב בכך שהייתי חתום על חוזה לכתובת פסקול לחברת ההפקה הגדולה ביותר בהוליווד, לסרט שעתיד לצאת בשנה הבאה. היה עליי להלחין משהו מדהים, משהו שימנע מהמבקרים להגיד שהכשרון חומק לי מבין האצבעות ושהצלחתי הייתה מזל מקרי. נכון, אומנם אני הייתי מקור המועקה, אך היא הכבידה עליי בכל זאת.

"קאלן, מה הלאה, עכשיו כשאתה כוכב בינלאומי?" שאל הבחור שדיבר עם לארי.

הבטתי בו. כוכב בינלאומי? בשם האלוהים. מי מדבר ככה? כן, זכיתי בפרס הארור. התגאיתי בו. אבל למה כולם סביבי נשמעו כאילו הם מראיינים אותי לכתבה?

"גרגואה והסלבריטה", אמר לארי, והנהן בראשו לגבר שצילם את שרלין. ידה נותרה על הירך שלי. העפתי מבט, והיא הישירה לצלם חיוך מפונק, כי ידעה טוב מאוד שהוא מצלם אותנו לצהובון הצרפתי שלו.

הדפתי את שרלין מעליי והתרוממתי. היא צווחה בעצבנות. "אני הולך לשירותים."

"אנחנו אומרים 'בית שימוש' בצרפת." תיקנה אנט.

התעלמתי ממנה, והסתכלתי על הצלם שהסתנן לקבוצה שלנו. זו לא הייתה משימה קשה. רוב הזמן, לא היה לי מושג מי היו האנשים סביבי. "רוצה להצטרף? אולי תצליח לצלם את הזין שלי בזמן שאני משתין."

הצלם שקל את ההצעה שלי לפני שהניד בראשו. פלטתי מעין נחרת בוז, והלכתי למסדרון החשוך מאחורי הבר. *אלוהים. אני שיכור. שיכור מדי.*

הטלפון רטט בכיסי. הוא נתפס באחד החוטים, והתקשיתי להוציא אותו. ניק התקשר אליי, כנראה כדי לברך אותי על הזכייה. פניו המחייכות הופיעו על הצג, ובהיתי במסך עד שניתק. מיד לאחר מכן, קיבלתי את ההודעה הקולית שלו. השמעתי אותה, וקולו המוכר מילא את אוזניי.

היי אחי, בדיוק ראיתי שזכית בפרס ההוא. כל הכבוד, גבר, גאה בך. <הפסקה> שמור על עצמך, קאל, בסדר? תתקשר כשתוכל.

הכנסתי את הטלפון לכיס והבטחתי לעצמי שאחזור אליו. ידעתי שהוא היה מתאכזב ממני אילו היה רואה אותי מתנדנד במסדרון חשוך, מחוק לגמרי, רק כדי להימלט מהאנשים הרדודים שהקיפו אותי. אנשים שתפסו יותר מקום בחיי ממנו, בגללי. החבר הכי טוב שלי, האדם היחיד שבטחתי בו.

זה לא אתה, קאל. היה אומר. אך לא – זה כן אני.

פתחתי את אחת הדלתות, שהובילה לארון שירות מלא בחומרי ניקיון ומוצרי נייר. סגרתי אותה, וחיפשתי עוד דלת, או שלט, משהו שיצביע על מיקומם של השירותים הארורים – אבל לא מצאתי כלום. פניתי, וראיתי דלת בקצה המסדרון. נכנסתי דרכה, והגעתי למרפסת ריקה, שהייתה סגורה לעונה או ללילה. התחלתי לחזור,

אבל החלטתי לעצור ולנצור את הרגע, ללא צחוק מזויף ושיחה בטלה. רק לנשום.

שמור על עצמך, קאל, בסדר?

לאחרונה, הבקשה הזאת נראתה בלתי אפשרית. צעדתי לקצה המרפסת, והנחתי את ידי על המעקה. מתחתי את צווארי והעברתי את ידי בשיער, אוויר קריר מילא את האף שלי. מצב הרוח שלי השתפר. הרגשתי שיכור פחות, כועס פחות. מי ידע מה לעזאזל אני מרגיש? עבר כל כך הרבה זמן מאז שחשבתי על זה. רק ידעתי שאני לא מאושר.

שמעתי רעש מאחוריי. הסתובבתי, והמלצרית הברונטית עמדה בפתח הדלת, שנסגרה מאחוריה באיטיות. עיניה נפערו בהפתעה וגם שפתיה, כאילו לא ציפתה למצוא כאן אף אחד. כשהדלת התנגשה בישבן שלה, היא מעדה קדימה, והשתנקה מעט.

לרגע, רק בהינו זה בזה. ניסיתי בכל מאודי לא להתנועע. "אני, אה, סליחה. קצת הלכתי לאיבוד." הרמתי את ידי לכיוון הדלת, בניסיון להדגיש שלא התכוונתי להגיע לכאן. קיוויתי שהיא דוברת אנגלית. הצרפתית שלי לא הייתה טובה במיוחד. למעשה, היא הייתה איומה.

היא פתחה את הפה, ואז התחרטה והמשיכה לבהות בי. "באתי להציל אותך." אמרה ברוך.

הזעפתי פנים ונשענתי אחורה. מחשבה כלשהי עברה במוחי, אך חמקה לפני שהצלחתי להבין מה הייתה. המלצרית נשכה את שפתה וזזה בעצבנות. הבנתי שהיא כנראה התבדחה – היא בכירור הייתה ביישנית, ועוררתי בה אי־נוחות. חייכתי אליה והשבתי בגיחוך. "אני מעריך את זה, אבל נראה לי שבמצבי – שום דבר כבר לא יציל אותי."

היא התנשמה, ולא נראה שהוקל לה שהרגע המביך חלף, אלא שפתאום היא נראתה... מאוכזבת. "לא ראית את השלט?" שאלה, והחוותה בראשה לכיוון הדלת.

כן, ראיתי את השלט. "אני לא יודע לקרוא צרפתית."
היא שרכבה את שפתיה. "כתוב בו גם באנגלית וגם בצרפתית."
"לא שמתי לב." גבותיה התכווצו מעט ונעתי לכיוונה באיטיות.
משהו בלתי-מוסבר משך אותי אליה.

היא לא זזה ולא נרתעה. היא אפילו לא נראתה מופתעת כשנעמדתי מולה. היא הטתה את ראשה לאחור כדי להביט בי, וההבעה המאוכזבת בפניה דעכה, וכעת היא נראתה רכה, נפעמת. מלאת ציפיה.

נזכרתי שכשדיברה, לא היה לה מבטא. "את אמריקנית." אמרתי. היא הנהנה.

עיניי טיילו על פניה. מרחוק, היא הייתה חניננית. מקרוב, ראיתי שעורה חלק ובגוון שמנת, ושכבת נמשים דקיקה עיטרה את אפה. רציתי לנשק אותם, כל נמש ונמש, לגעת בהם בלשוני ולגלות אם טעמם תמים כפי שהם נראים. כמעט צחקתי על עצמי. תמימות. ממתי תמימות קסמה לי?

עיניי השקד הגדולות שלה נפערו מבעד לריסים כהים וצפופים. שפתה העליונה הייתה מלאה יותר מהתחתונה, כך ששפתיה נראו משורבבות באופן טבעי. אלוהים. כשבהיתי בה מהשולחן שלי, לא יכולתי לראות כמה רכות ומפתות הן היו. פתאום, חשתי דחף להרגיש את מגע שפתיה על שפתיי ועל עורי, יותר משרציתי כל דבר אחר.

רכנתי אליה. ציפיתי שתעצור אותי, אך היא נתנה לי להמשיך. שפתינו נפגשו. היא נאנקה, והצליל הגיע היישר לזין שלי. התקשחת

כשפילחתי את שפתיה בלשוני, טועם, חוקר. הלשון שלה ליטפה אותי בביישנות, ואף על פי שבכירור הייתה לא מיומנת, הנשיקה הציתה שריפה בעורקיי, כמו שאיש מעולם לא עשה מזה זמן מה, אולי אי פעם. אלוהים, טעמה היה כה מתוק, רענן, טהור. הזין שלי התקשה ונלחץ אל הרוכסן שלי. נהמתי בתגובה והתחככתי בה, כדי שאוכל למשוך אותה אליי ולהשחיל את אצבעותיי בשיערה. שיערה התפזר ונשפך על ידיי, ניחוח עדין של שמפו מילא את האוויר, ריח קליל ונקי.

קליל ונקי.

רציתי אותה. כל כך רציתי אותה שהתחלתי לרעוד. מה זה? התפתיתי להרים אותה ולהניח אותה על אחד השולחנות המרוחקים, לכופף אותה ולהקל על המכאוב הנורא בין רגליי. איפשהו בנבכי נפשי המעורפלת, חשתי שהאישה הזו מסוגלת לשכך כל פינה אפלה וכואבת בתוכי.

רק הלילה, רק ללילה אדוד אחד, רציתי לאבד את עצמי במתיקות הזכה שבעיניה, בתמימות ובטוהר שהקרינה. אך לא היה מקום למתיקות בחיי. בהחלט לא לתמימות. רציתי אותה נואשות, ובאותו הלילה הפריזאי, תחת אור הכוכבים, הודיתי בכך, גם אם רק בפני עצמי. זומנתי, כמו מאהב מנומנם, כמו מוזה שהבטיחה להישאר ליותר מרגע אחד או שניים. לא הייתי ראוי לה. אבל לא היה לי אכפת.

התנתקתי משפתיה וטיילתי במורד לחיה, ממטיר נשיקות עדינות על אותם סימני מלאכים על עורה. "בואי אליי הביתה." לחשתי, לא יכולתי להסוות את התלותיות בקולי.

"אתה שיכור." השיבה. "צפיתי בכך שותה כל הלילה."

"כן." לא הכחשתי. "אבל האלכוהול לא פוגע בביצועים שלי."

היא קפאה בזרועותיי, והבנתי כמה בוטות היו מילותיי, וכמה סתמית ודאי הרגישה בגללי. היא הייתה סתמית, לא כך? בסופו של דבר, ככה רציתי שתהיה בעיניי. האם אוכל להעמיד פנים שהיא שונה מכל השאר? שונה מאינספור הנשים שחיממו את מיטתי ללילה אחד בלבד? לא היה לי דבר להציע לאישה כזאת. מדוע הרגשתי כאילו פרח בי משהו קודם, וכעת הוא קמל? לא ידעתי מה הרגשתי, אבל הרגשתי משהו. אני הרגשתי משהו...

"אתה שונה משחשבת." אמרה, מילותיה היו שזורות בעצב. עבר זמן מאז שמישהו טרח להצטער עליי. תהיתי למה היא התכוונה, כשאמרה שונה. היא ידעה מי אני. היא זיהתה אותי. אולי היא המיינה שנעשה לי עוול בדיווחים עליי, שאף אחד לא הבין אותי. לרגע אחד מופרע, כשעינינה רשפו מרגש, רציתי להאמין לה. אבל ידעתי שזו האמת. פתחתי את פי, בניסיון להתנצל, אך פתאום, הדלת נפתחה מאחורינו. הרפיתי ממנה ושנינו מעדנו, מסתובבים בו זמנית. שרלין חיכתה בפתח הדלת. היא שילכה את זרועותיה מעל שדיה הקטנים, הרימה גבה, וחיוך לועג היה על שפתיה האדומות. "סיימת להתמזמז? אפשר ללכת עכשיו? הצעת לי לחזור איתך הביתה, ווי?"

התחלחלתי. כתפיה נשמטו. אלוהים אדידים. אמרתי לה את אותן מילים בדיוק. היא שלחה בי מבט חטוף. שפתיה התנפחו, שיערה היה תלוי ברפיון על כתפיה. ראיתי כזו אכזבה עמוקה בעיניה, שלראשונה מזה זמן מה, ראיתי את עצמי מבעד לעיניו של מישהו אחר. שנאתי את מה שראיתי. היא הזדקפה, וצעדה לכיוון הדלת, חולפת על פני שרלין ועל פניי. תוך רגע בודד, היא נעלמה.

פרק 2

ג'סיקה

"איך היה?" שאלה פרנצ'סקה, השותפה שלי לדירה, כשנכנסתי. השלכתי את התיק שלי על הרצפה והלכתי ישירות למקרר כדי להוציא בקבוק מים. שתיתי ממנו בלגימה ארוכה. "בסדר, אם זה טוב להיות מובטלת באופן רשמי." הישרתי לפרנקי חיוך עגום, ולגמתי עוד מהמים הקרים. היה מחניק בדירתנו, וטיפת זיעה נדדה במורד הגב שלי.

"אני מחליפה בגדים. תכף אשוב." הלכתי לחדרי הזעיר ופשטתי מעליי את החצאית והחולצה המכופתרת, תולה את שתיהן בזהירות בארון. לא היו לי הרבה בגדים מהודרים, אז במעט שהיו לי טיפלתי בעדינות, בהתחשב בכך שנאלצתי כעת להגיש מועמדות למשרה אחרת.

לבשתי זוג מכנסי כותנה וגופייה רופפת ואספתי את שיערי לקוקו גבוה. שבתי לסלון.

הופתעתי למשמע קול פיצוץ, וראיתי שפרנקי בדיוק פתחה בקבוק שמפניה, ומזגה לנו כוסות. צחקקתי.

"סנטה, מון אמי." שרה, והושיטה לי כוס. חייכתי ולגמתי מהמשקה הזול. "זה הצעד הראשון בדרך לקריירה נפלאה."

"מרסי." צנחתי על הספה, הנחתי את הכוס על השולחן וקיפלתי את רגליי תחתיי. פרנקי ישבה בקצה השני, לגמה פעם נוספת, ועיקמה את פניה.

"הכי טוב שיכולתי להרשות לעצמי." אמרה.
 "ברגע שאמצא עבודה, אני אקנה את השמפניה. בואי נקווה שאוכל להרשות לעצמי משהו סביר."
 היא חייכה. "אין לי ספק. אני גאה בכך על מה שעשית."
 "כן, אבל אם אני אסיים בבית מחסה, אני אאשים אותך."
 "אין בעיה, אבל דעי לך שאין יותר בתי מחסה. אם תפשטי רגל, תגיעי לרחוב הקר והבודד, כרוב קטן שלי."

"נהדר." חייכתי למשמע הכינוי. זו הייתה בדיחה פרטית של שתינו. היא שמעה איפשהו את המונח 'מה שופת' ושאלה אותי מה המשמעות שלו, ותרגמתי אותו מילולית. כעת, היה זה הכינוי החביב על פרנקי. למרות שמה האיטלקי, פרנקי לא דיברה אף שפה רומנטית באופן שוטף. כשנפגשנו, היא הכירה רק מילים בודדות בצרפתית. נפגשנו בבית קפה כשרק הגעתי לפריז, ושמעתי שהיא מסתבכת, אז עזרתי לה להזמין קפה וקרואסון. פטפטנו, ומאז אנחנו חברות. שתינו חיפשנו שותפה לדירה, והרגשתי שנועדנו זו לזו. למרבה המזל, המגורים והעבודה בצרפת שיפרו משמעותית את הצרפתית שלה. פרנקי עבדה בבית אופנה של מעצבת עולה בשם קלמנס מיליארד – היא אהבה את העבודה שלה, אבל המשכורת שלה לא הייתה טובה בהרבה משלי.

ליתר דיוק – הזכרתי לעצמי – כל משכורת הייתה טובה יותר משלי, עכשיו כשאני מובטלת.

"איך וינצ'נוזו הגיב להתפטרות שלך?"
 נאנחתי. "בסדר. לא תהיה לו בעיה להחליף אותי." לגמתי

מהכוס. וינצ'נזו ודאי כבר מצא לי תחליף. לאונג' לה וו היה אחד הבריים הפופולרים והנחשבים ביותר בפריז, והטיפים היו מעולים. אך מיציתי את חיי כמלצרית קוקטיילים במשרה חלקית. מאז שהשלמתי את לימודיי באוניברסיטת קורנל – תואר ראשון בהיסטוריית ימי הביניים של צרפת, תואר שני בצרפתית – עברתי מהתמחות להתמחות, כולן ללא תשלום. מלצרתי בערבים כדי לממן את שכר הדירה. ההתמחות האחרונה שעשיתי הסתיימה. התפטרתי מעבודתי בלאונג' לה וו כדי שאוכל למצוא עבודה בתחום עם שכר ראוי. פרנקי צדקה – הגיע הזמן שאמין בעצמי, ויהי מה.

במהלך הלימודים, גיליתי שבורכתי בכישרון וזיקה לתרגום צרפתית עתיקה. כל עבודה בה יכולתי לתרגם הייתה בגדר חלום שמתגשם. לכן, לפני שנה, אזרתי אומץ ועברתי לפריז. מצאתי שותפה, והתחלתי בחיפוש עבודה.

קיבלתי רק הצעת עבודה אחת מעיתון קטן, והמשכורת לא הספיקה לשלוש ארוחות ביום. החלטתי לעבוד כמלצרית בלאונג' לה וו, והזנתי את הנפש בהתמחויות קצרות טווח כמוזיאונים. יכולתי להיעזר באבא ולקדם את הקריירה שלי, אך הייתי נחושה בדעתי לא לבקש ממנו דבר. הוא החליט שבית הספר הצרפתי בעיר הולדתי יספק את ההשכלה הטובה ביותר, ושם גיליתי את אהבתי לשפות, וצרפתית בפרט. הייתי אסירת תודה על כך, ועל כך בלבד. אמא נפטרה מסרטן כשהייתי בת עשרים. היא אובחנה בשלב ארבע, ונראה שהייתה בין החיים ביום אחד, ונעלמה למחרת. עברו ארבע שנים מאז, והמשכתי להתאבל, אך התאבלתי גם על החיים שהיא קיבלה על עצמה. היא חיה ארבעים ושמונה שנים, ובילתה את מחציתם עם גבר שהתייחס אליה כאילו הייתה סתם אחת. לעצמי

רציתי יותר מזה. לעולם לא אשלים עם חיים כאלה. אחרי מותה, אבי מיהר להינשא בשנית לאישה שמבוגרת ממני בשנה. הייתי בטוחה שגם בה הוא בוגד. לא שהייתי שואלת – מלכתחילה לא היינו קרובים, וכעת, בקושי דיברנו.

תודה לאל על פרנקי. היה לי מעגל חברים קטן בפריז – בעיקר בנות שפגשתי בלאונג' לה וו, אבל פרנקי הייתה כמו האחות שמעולם לא הייתה לי. בצרפת, בחרתי את המשפחה שלי. התרווחתי על הספה. לא אכלתי מאז ארוחת הבוקר, והשמפניה הפכה אותי מנומנמת ותשושה.

"הוא לא חזר לבר מאז, נכון?" שאלה פרנקי ובחנה אותי. כמעט שקלתי להתנהג כאילו אני לא יודעת על מי היא מדברת ולא לייחס אליו חשיבות, אבל פרנקי הייתה שמה לב שאני מעמידה פנים.

"לא." לפני חודשיים, קאלן הייז הגיע ללאונג' לה וו, נישק אותי עד אובדן חושים, ואז עזב עם אישה אחרת. לא שהיה בכך דבר פסול. היה ברור שהיא הייתה בת זוגו לאותו הערב. ראיתי איך היא נצמדה אליו בשולחן הצפוף בו ישב. אבל הוא בהה בי, וקיוויתי...

ובכן, קיוויתי שיוזהה אותי, לכל הפחות. הוא לא זיהה אותי. לא היה לו מושג מי אני, פרט להיותי מלצרית הקוקטיילים שלטשה בו עיניים כל הערב. מה שאכן קרה, פחות או יותר, כי לא יכולתי להאמין למראה עיניי. אחרי כל השנים הללו, קאלן שלי שב לחיי, אם כי מעולם לא היה באמת קאלן שלי, ו... טוב, הוא לעולם לא יהיה.

אבל באותו הלילה, לא יכולתי להתאפק. רציתי שקאלן יזכור אותי כילדה הקטנה מאותו קרון מטען נטוש לפני שנים רבות,

והמחשבה עוררה בי התרגשות שבעבעה עמוק בתוכי. אותה ילדה שהיה יוצא איתה להרפתקאות, משחק איתה משחקים, נהנה מהדמיון הפורה שלה.

הוא נישק אותי על המרפסת. טעמו לא היה של חום ותקווה כפי שזכרתי, אלא של חטא ואלכוהול. לא היה דמיון בינו לבין הנער שהכרתי, וליכי נשבר. כשחזרתי הביתה, התייפחתי בזרועותיה של פרנקי, וסיפרתי לה את הסיפור מההתחלה. זו הייתה הפעם השנייה בחיי שקאלן נישק אותי, עזב, ולא שב מעולם.

היא ידעה מי הוא קאלן היז, כמובן. הבנתי שכל אישה בגילי חמש־עשרה עד חמישים תכיר את שמו. בפעם הראשונה שראיתי אותו בתוכנית האירוח בערוץ הבידור, כמעט התעלפתי. הוא היפנט אותי, וכשהם אמרו את שמו, מיד זיהיתי אותו. נאלצתי להשתיק את צליל ההשתנקות שפלטתי, ושקעתי לתוך הספה, נדהמת ממנו בזמן שהקסים את המנחה.

החיוך שלו. הוא היה נער נאה, וכיום – הוא חתיך הורס.

שלפתי את פיסת הנייר הקרועה מתוך העותק של המלך ארתור ואבירי השולחן האדום. ליטפתי את התווים הדהויים, והתפלאתי שהגבר המפורסם על מסך הטלוויזיה הוא זה ששרבט אותם. הורדתי את כל היצירות שלו, וזיהיתי קטע אחד שכתב לפני שנים רבות בקרון המטען – המנגינה שסוף כל סוף הבין איך לסיים. האזנתי להן שוב ושוב באיפוד שלי. כששמתי אוזניות, יצאתי למסע בזמן. נשבעתי שיכולתי להרגיש מחדש את ידו הנערית והמחוספסת. זה מגוחך, מטופש, אך נכון.

מאז, עקבתי אחרי מעלליו. צפיתי בעלייתו, בתהילתו הצומחת, והייתי... גאה. התרוצצו במוחי כל כך הרבה שאלות על הסיבות בגינן נעלם מבלי להיפרד, אבל לא יכולתי להתכחש לגאווה

שמילאה אותי בכל כתבה מהללת שקראתי עליו. כמובן, הוא גם הרבה להופיע בצהובונים, הודות לתדמית הילד-הרע שלו. המוניטין שלו ריתק את התקשורת והקסים את הנשים. תהיתי כמה נכונים היו הדיווחים עליו, אך כשנתקלתי בו בלאונג' לה וו, גיליתי את התשובה. הדיווחים היו מדויקים. הוא שתה, הוא חגג, והוא... נישק נערות נאיביות במרפסות, סתם כי היה יכול. כי אני – הן – הלכנו אחריו כעיוורות.

למה שיישבר לי הלב? הוא לא היה חייב לי כלום. הכרנו רק לזמן קצר, לפני שנים רבות, כשהיינו ילדים. הוא התבגר והפך למוזיקאי עתיר פרסים, ובד בבד הפך לרודף שמלות מתנשא, ששוכב עם כל מה שזז. כל הכבוד לו. מזל שסיים את אותו הלילה עם הבלונדינית הצרפתייה. היכולת שלו לנטוש את בת הזוג שלו ולהתנשק עם אישה זרה דיברה למרחקים. גיליתי יותר משרציתי לדעת על קאלן הייז הבוגר.

לא בטוחה איזו הבעה עשיתי, אבל פרנקי השיבה לי במבט אוהד. שתיתי את הלגימה האחרונה מהשמפניה, והרמתי את כוסי, כדי שתמזוג לי עוד. פרנקי נענתה לבקשה, ומילאה את הכוס. "חשבת ליצור איתו קשר?"
"אלוהים, לא. למה לי?"

היא משכה בכתפיה. "אפילו לא אמרת לו מי את. את לא חושבת שהוא אולי –?"

"אולי מה? היה הופך אותי לעוד אחד מהסטוצים שלו?"

היא חייכה. "יש דברים גרועים יותר."

גלגלתי עיניים, והישרתי אליה את המבט הנגעל ביותר שיכולתי. בניגוד אליי, פרנקי מעולם לא הייתה רווקה, או לכל הפחות – תמיד הייתה מאוהבת. היא נרדה מגבר אחד לאחר, מתאהבת ומתרחקת

לסירוגין. אך קאלן לא הציע אהבה באותו הלילה. הוא לא הציע לי דבר. "להיות אחת מני רבות? לא תודה. אני... לא רציתי להגיד לו מי אני. רציתי שהוא יזכור." רציתי להאמין שהיה מזהה אותי בכל מקום, שהוא נצר את הזיכרונות שיצרנו, בזמן קצר בלבד. שיסביר לי למה הוא נעלם מבלי להיפרד, ושהייתה לו סיבה ממש טובה. שהוא חי בחרטה כל השנים הללו. נאנחתי. אילו מחשבות ילדותיות, מטופשות ושטותיות.

פרנקי הרימה גבה. "בלי להעליב, ג'ס, ראיתי תמונות שלך מגיל שלוש-עשרה, ותודה לאל שהוא לא זיהה אותך." צחקתי, ושפכתי מעט מהשמפניה. ניגבתי את שפתיי באגודל. "תודה רבה באמת."

היא צחקה יחד איתי וקרצה. "אני צוחקת! פחות או יותר." חרצתי לה לשון ונאנחתי. "לא. אין בינינו כלום יותר, ואולי מעולם לא היה. אולי לא הייתי משמעותית בחייו כמו שהוא היה בחיי. בכל אופן, יכולתי להגיד לו מי אני, אבל למה? אנחנו אנשים שונים כעת. זרים מוחלטים. לא נתראה יותר."

היא רכנה קדימה וטפחה על ברכיי. "נו טוב. אם כבר באנשים זרים עסקינן, מה דעתך לצאת לרקוד הערב, ולמצוא כמה?" נתקפתי עייפות ושכרות משתי כוסות השמפניה, אז נדתי בראשי. "אין סיכוי. אני אכין ארוחת ערב, ואזחל למיטה. אני צריכה להתחיל לשלוח קורות חיים, אם אני מעוניינת לשלם את שכר הדירה."

"בסדר. לא כף איתך. אני אתקשר לאמלי." היא נעמדה, לקחה את השלט, הדליקה את הטלוויזיה וגמרה את המשקה שלה. אני כבר השתטחתי על הספה, ומיגרנה החלה להיווצר בראשי. בטלוויזיה שודרה תוכנית אירוח ופניו של קאלן הופיעו על

המסך, הבעתו הקודרת הייתה מושכת ומעצבנת כאחד. פלטתי נחרת בוז וחיפשתי את השלט. הלמתי על כפתור הכיבוי. "אלוהים, ברצינות?". חיכתי את ידיי זו בזו, נחושה להיפרד מקאלן הייז בפעם השנייה בחיי. חבל שאף אחת מהפעמים לא הייתה בנוכחותו.

פרק 3

קאלן

התעוררתי באיטיות לכאב ראש ושרירים כה תפוסים שלא הייתי בטוח שאוכל לזוז. נמתחתי, והרגשתי משהו חמים מאחוריי. אני לא. פאק. הייתי בעיצומו של החלק השנוא עליי – לשאת בהשלכות מעשיי מליל אמש. "בוקר טוב." קול מוכר גרגר באוזניי. קפאתי. אני אלוהים, יותר גרוע משחשבתי. התגלגלתי, ופקחתי בזהירות רק עין אחת. "חשבתי שאמרתי לך שזה לא הולך לקרות שוב."

אנט הניחה את הכר מאחורי הראש שלה ונשענה. היא הזעיפה פנים ושילבה את זרועותיה, מכסה את שדיה החשופים. "ידעתי שלא התכוונת באמת."

ניסיתי להזדקף אבל קרסתי על המיטה כשכאב חד פילח את הגולגולת שלי. "אלוהים. כמה שתיתי אתמול?"

"לפי כמות הבקבוקים הריקים בסלון שלך, הייתי אומרת שדי הרבה."

"טוב, אז ברור למה את כאן. הייתי שיכור מכדי להבין מי את." היא נהמה בזעם וחבטה לי בכתף. המכה החמירה את כאב הראש, אבל העלבון השיג את מטרתו. אנט קמה מהמיטה, הסתובבה באיטיות, והניחה את ידיה על המותניים. סרקתי בכבוד את גופה

העירום, ולרגע שקלטתי להציע סיבוב שני – לא שזכרתי את הסיבוב הראשון – אבל מניסיון, אנט אהבה את זה פרוע ומלוכלך, והראש שלי כאב מכדי לפצוח בסבב נוסף של התגוששות בעירום. ממבט חטוף בחזה שלי, ראיתי שאנט שרטה ונשכה אותי אתמול. גועל ותחושה דמוית דיכאון התקבעה בחזה שלי. "איפה לארי חושב שאת נמצאת?"

"אולי אמרתי לו שאני באה אליך."

"אני בספק. אני יכול למצוא סוכן אחר, אבל את תתקשי למצוא בעל אחר שגם יהיה עשיר כמוהו, וגם יאכל את הלוקשים שלך." היא כיווצה את שפתייה. "אם הוא כזה טיפש, למה אתה מעסיק אותו?"

"הוא טיפש רק בכל הנוגע אלייך." פיהקתי.

"אתה חושב שאין לו... עיסוקים משלו מהצד?"

התעלמתי ממנה. חיי הנישואין של לארי ואנט לא עניינו אותי, ועיסוקיו הפרטיים של לארי אף פחות. ידעתי טוב מאוד שלארי לא ישמח לדעת שהזדיינתי עם אשתו. ויותר מפעם אחת. לא שתכננתי שהדבר יהפוך לקשר מתמשך – אבל אנט הייתה עיקשת, ונטתה להופיע כשלא יכולתי להתנגד.

היא הסתובבה אליי והחלה לעסות את שדיה הגדולים והזקורים ולשחק עם פטמותיה, לוטשת בי מבט מבעד לעיניה הסגורות למחצה. "מממ", גרגרה.

המופע שלה לא היה מגרה ולו במקצת. ראיתי את פנקסי התווים על שולחן העבודה ליד החלון, ורק תהיתי איך אמלא אותם. בבקשה, בבקשה, בבקשה, שכתבתי משהו טוב אתמול. "לכי הביתה, אנט. סיימתי איתך, ואני צריך לעבוד."

היא שמטה את ידיה ונאנקה בכעס, הרימה כרית והשליכה אותה

עליי. חמקתי ממנה, וכשהרמתי את מבטי, ראיתי שהיא מתהלכת ברחבי החדר ואוספת את בגדיה. "לא סיימת איתי אתמול בלילה!" היא משכה את בגדיה כל כך חזק כשהתלבשה שהתפלאתי שלא קרעה אותם לגזרים. "אתה חתיכת שמוק, ושיכור אומלל." "חנופה לא תביא אותך לשום מקום." אמרתי בקור רוח. היא הישירה אליי מבט זועם כשצפיתי בה בשעשוע. היא צעדה במהירות לכיוון הדלת.

נעמדתי במסדרון, צופה באנט אוספת את ארנקה ופונה ללכת. "תודה על הזיכרונות." אמרתי בציניות.

היא הסתובבה בתנועה חדה, רותחת מכעס, הרימה בקבוק וויסקי ריק וזרקה אותו עליי. הבקבוק פספס אותי בקושי. הוא עף מעל ראשי והתנפץ על הקיר מאחוריי כשאנט טרקה את הדלת מאחוריה. צחקתי. כמה דרמה.

אך השעשוע חלף במהרה כששבתי לחדר השינה ואספתי את מחברות המוזיקה. רפרפתי בהן, וליבי צנח כשראיתי מה כתבתי. שום דבר. לא כתבתי אף תו מזוין אחד. זרקתי אותן לצד השני של החדר, והן התפזרו באוויר ונפלו עליי. "פאק!" צעקתי, ושקעתי עמוק יותר אל תוך הכיסא, מניח עליו את מרפקיי ואוחז את ראשי. "פאק," אמרתי, הפעם בלחישה, כשהלב שלי התמלא בייאוש. "פאק, פאק, פאק."

אתה אידיוט חסר תועלת. אני מתבייש בכך.
הוא צדק.

אידיוט חסר תועלת. אני מתבייש בכך.
אלוהים, איך אפשר שלא?

ישבתי שם זמן מה, מרשה לעצמי להתבוסס ביגון ובשנאה עצמית, עד שקמתי והלכתי לשירותים. לעסתי כמה כדורי טיילנול

ונכנסתי למקלחת, מתחלחל מהטעם המר והגרגירי של הגלולות, וניקייתי מעצמי את ריח הסקס והאלכוהול. למרבה הצער, הנשמה שלי, לא יכולתי לנקות.

אירוע הצדקה "מתנת המוזיקה" היה בשיאו כשהגעתי. צלילי ג'אז נעימים נעו ברחבי החדר מקדמת הבמה. זוגות רקדו יחד, שמלות הערב של הנשים נעו למרגלותיהן, כמו נחל זורם של גווני אדום, כחול וסגול. נברשות נצצו מלמעלה, וריח פרחים משכר מילא את האוויר.

נעמדתי בפתח הדלת, מסתכל סביבי בכבודות, כשהבחנתי פתאום בשיער חום אסוף בקוקו. לרגע, ליבי דהר בעוצמה, עד שהאישה הסתובבה, ונשמתי לרווחה. למה עדיין חשבתי על אישה שנישקתי בפריז? זה היה משונה. לעתים נדירות נזכרתי בנשים ששכבתי איתן, ואיתה, רק התנשקתי. בקושי הצלחתי לדמיין איך היא נראתה. אולי זה היה העניין – רציתי ממנה משהו שלא קיבלתי, ונותרה בי תחושת החמצה. נאנחתי. ההסבר נשמע הגיוני למדי.

אולי זו הייתה פריז. את העיר אפפה מיסטיקה רומנטית שאפילו אני לא הייתי חסין מפניה.

לידי עברה מלצרית שהגישה כוסות שמפניה. לקחתי שתיים וגמעתי אותן, זו אחר זו. אלוהים, לא רציתי להיות כאן. אבל הנשף היה אירוע גיוס כספים לחקר סרטן בילדים, אז אילצתי את עצמי לבוא, כתזכורת לעצמי שיש בעיות גדולות יותר בחיים. הנחתי את הכוסות הריקות על השולחן מאחוריי, וסרקתי שוב את החדר.

בקהל, הבחנתי בלארי ואנט ושני גברים. אחד מהם לבש חליפה צעקנית מזעזעת. הלכתי אליהם.

"קאלן, אמר לארי, ופינה לי מקום במעגל. טוב לראות אותך

כאן."

"אתה יודע כמה אני אוהב מסיבות מפונפנות." אמרתי בציניות,

ולקחתי עוד כוס שמפניה.

לארי גיחך. "החיים קשים. אתה מכיר את אנדרס הנסון, נכון?"

שאל והחווה בידו לגבר שעמד לידו. הוא לבש חליפה צמודה בגוון

שמנת, ששרווליה היו מקופלים עד המרפק. מתחתיה לבש חולצה

כחולה בוהקת, ועל צווארו עניבת פרפר פרחונית. "והעוזר שלו,

ראלף." הנהנתי לראלף, והסתכלתי שוב על אנדרס הנסון. הכרתי

את שמו. הוא היה מבקר מוזיקה באחד מכתבי העת הפופולריים

ביותר למוזיקה קלאסית. לא פגשתי אותו במציאות, אבל שמו הלך

לפניו. הוא נודע בזכות הכנות הבלתי מתפשרת שלו וחוש האופנה

ה"מחוספס".

אנדרס הטה את ראשו ונראה יהיר ומשועמם כאחד. הוא הסתכל

מעל הכתף שלי, כאילו חיפש מישהו מעניין ממני. שמוק יומני.

הבטתי באנט, שהרימה גבה ושלחה לי חיוך מזויף. ראיתי

בבירור שהיא עדיין נוטרת לי על איך שהתייחסתי אליה בבוקר.

לא שזה ירחיק אותה ממני. אני צריך להפסיק לפתוח את הדלת

כשאני שיכור, חשבתי לעצמי.

הישרתי אליה מבט ריק והרמתי את כוסי. החיוך שלה התחלף

לזעם רגעי, לפני ששוב הדביקה חיוך מזויף על פניה. הכול היה

משחק. הכול. "אני מופתעת לראות אותך לבד, קאלן."

"את מכירה אותי, אנט. אני בטוח שאוכל לתקן את זה לפני

שייגמר הערב."

היא כיווצה את עיניה והסתכלה למקום אחר, בניסיון להיראות משועממת.

"בכל מקרה, כפי שאמרתי..." אנדרס גיחך, "היצירה של ברנטון קונרד הייתה כל כך איומה, שאפילו לא הייתי מנגב איתה את התחת." הוא אמר, ופצח בצחוק מתגלגל מהבריחה שסיפר. "זה היה האלבום הראשון שלו, ואמרתי לו שלמען טובת הכלל, שיהיה גם האחרון. הכותרת של הביקורת שלי הייתה – "הוא נשא את ידיו אל-על כאילו דבריו היו ראויים להיכתב על שלט – "מהגיהנום: מתועב, מבחיל, ונואש להחריד."

ברנטון קונרד היה מלחין חדש עם פוטנציאל. היצירה הראשונה שלו אכן הייתה בינונית, אבל נחשול של זעם מקפיא זרם בגופי. נגעלתי מהגבר מולי, שרמס אנשים במילותיו למטרות בידור. "נואש להחריד? סלח לי, מדובר על ביקורת מוזיקה? או תיאור של התלבושת שלך?" מבטי חלף עליו מלמעלה למטה, עד שנעצתי מבט בקרסוליו. הוא לא גרב גרביים.

עיניו התמלאו באי-אמון וכעס עד שהצליח להיראות משועשע ולזייף חיוך רחב מאוזן לאוזן. "לא אמרת לי שהוא כל כך מצחיק, לארי."

לארי פער את פיו להגיד משהו, אבל קטעתי אותו. "אה, לא התלוצצתי, אנדרס. התלבושת שלך באמת מבחילה."
"אלוהים, קאלן." סינן לארי.

"אז, קאלן," העוזר של אנדרס מיהר להתערב. הוא בבירור ניסה להחליף נושא, חושש ממה שעלול להתרחש ביני לבין הבוס האפס שלו. "שמעתי שאתה מלחין את הפסקול של לגלות את הארט."
הבטן שלי התהדקה, והסרתי את מבטי מפניו הנרגזות של אנדרס, מיישיר אותו לעוזר הלחוץ שלו. חייכתי אליו. "נכון."

הוא הרים את כתפיו, ונשף בהתרגשות. "אני מאוהב במרלון מקדרמוט." כוכב הסרט. "איך מתקדמת כתיבת הפסקול?"
לגמתי מהמשקה. "נהדר, כבר כתבתי חצי." השקר התגלגל מלשוני בקלות. ייחלתי שזו הייתה האמת. אולי אם אמשיך לשקר, אוכל להלחיץ את עצמי מספיק ולהתחיל לכתוב. כאילו לא הייתי תחת מספיק לחץ.

"זה נהדר, קאלן. למה לא אמרת לי?" שאל לארי.
הישרתי אליו חיוך הדוק. גמרתי את השמפניה שלי, וחיפשתי עוד אחת. בפעם הקודמת שדיברנו, ביקשתי מלארי שייצור קשר עם הסטודיו ויבקש הארכה. סיפרתי לו, בסודיות, שאני חווה מחסום כתיבה קל – שזו האמא של לשון ההמעטה. "פחדתי ממזל רע." לקחתי כוס נוספת מאחד המגשים.

אנדרס צחק. "אתם האומנים והאמונות הטפלות המגוחכות שלכם."

מגוחכות.

מגוחכות.

אתה לא מסוגל לעשות כלום. אתה מגוחך.

העור שלי התחמם. החדר נהיה מחניק. משכתי את עניבת הפרפר שלי, פתאום נזקק לאוויר, נואש להתרחק מהאנשים האלה. "המחשבה שלמישהו אכפת מהדעה המיותרת שלך אפילו יותר מגוחכת." הסתובבתי והלכתי לבר לפני שלאנדרס הייתה הזדמנות להגיב.

עשרים דקות ושני משקאות לאחר מכן, התחלתי לחוש קהות חושים נעימה. לארי התקרב אליי ונשען על הבר. "תדמית האמן הממורמר שלך יצאה משליטה. אתה חייב להרגיע עם האלכוהול. הוא הופך אותך למניאק."

"הייתי מניאק עוד לפני שהתחלתי לשתות, לארי, ואני לא סובל מבקרים." מלמלתי. "במיוחד כמוהו."

"כולם שונאים מבקרים, קאלן, אבל הם הכרח המציאות. אולי היית מניאק עוד קודם, אבל ידעת שלא כדאי להתעסק עם אנשים שאם תעליב אותם, יצאו מגדרם כדי לפרסם ביקורות חריפות על כל דבר שתכתוב מעתה ועד עולם. אולי אתה לא מחבב את הבחור הזה, אבל אנשים שומעים בקולו. בסוף תפסיד לשנינו הרבה מאוד כסף. מה קורה איתך?"

עצמתי עיניים ונאנחתי. הוא צדק. הבחור היה שמוק, אבל לא עזרתי לאף אחד כשהעלבתי אותו. רק רכשתי לעצמי אויב. אויב שענב עניבת פרפר פרחונית ולא גרב גרביים, אבל אויב. הנחתי את המשקה על הבר, והסתובבתי ללארי. "לא באמת התקדמתי בפסקול."

לארי הזעיף פנים. "כמה כתבת?"

"לא הרבה. לא כמה שקיוויתי לכתוב, בשלב הזה." כלום.

לארי הידק את שפתיו עד שנאנח ולגם מהמשקה שלו. "תקשיב, קאלן, אולי תצא לחופשה? סע לאיזשהו מקום טרופי, שב על חוף הים, תנקה את הראש. בטח אם תירגע קצת, מחסום הכתיבה שלך ישתחרר."

רציתי להאמין לו בכל מאודי, אבל פחדתי לקוות, ובכל זאת... "מקום טרופי?" מלמלתי.

"בטח, או יותר טוב – תחזור לצרפת. היינו שם רק שלושה ימים לטקס פרס פוארייה, והתלוננת שלא יצא לך לראות כלום. תטייל בריביירה. מקום מאוד מפואר ויפה – כל חוג הסילון נופש שם. נוכל להצטרף אליך לסוף השבוע אחרי שתבלה קצת זמן לבר. אנט ואני היינו שם בעבר, ואף פעם לא נמאס לנו."

”מעולם לא יצאתי לחופשה לברי.”

לארי נאנח. ”קח איתך עוד חבר, כל עוד הוא לא אישה, וכל עוד הוא לא יסיח את דעתך.”

חבר. האדם היחיד שהחשבתי לחבר היה ניק, ולא דיברנו כבר חודשיים. אולי הוא יסלח לי אם אזמין אותו לחופשה בחינם.

כמה זמן עבר מאז הפעם האחרונה שיצאתי לנופש? הנחתי שרוב האנשים חשבו שכל חיי הם מסיבה מתמדת, אוסף בלתי-נגמר של חגיגות אל תוך הלילה, שינה במהלך היום, וימי לעשות-כל-מה-שמתחשק-לי. אבל הקסם התפוגג. מה שפעם היה מהנה, כעת לא הביא לי דבר מלבד ריקנות ודיכאון. פאקינג שנאתי להעמיד פנים. מיציתי הכול, ואלוהים – ודאי לא רציתי שלארי ואשתו, שבחיים לא אהיה איתה שוב, יצטרפו אליי.

צרפת.

מרפסת לאור כוכבים.

עיניים תמימות ונשיקות מלאכים.

אולי גם אקפוץ לעצירה זריזה בפריז.

זה היה רעיון לא רע. הנהנתי. ”נראה לי שאשמע בעצתך, לארי.”

”הגיע הזמן, באמת.”

פרק 4

גיטיקה

המשרד היה קטן, מחניק ונטול חלונות, עם מדפי ספרים מהרצפה עד התקרה עמוסים בספרים שכיסו שלושה מקירותיו. ספרים עם כריכות מאובקות היו פזורים על כל משטח זמין במשרד, כולל כמה ערמות על הרצפה. התיישבתי על הכיסא הרעוע מול השולחן, הצמדתי את ברכיי והנחתי את ידיי על הירכיים, בניסיון לתפוס כמה שפחות מקום בחדר הזעיר, שמא אפיל בטעות את אחת הערמות. הדלת חרקה מאחוריי ונעמדתי, מחייכת. האדון המבוגר מבין השניים סימן לי לשבת, הולך מעל כמה ערמות ומפלס את דרכו לשולחן העבודה הגדול. "מאדאם קרסוול". אמר והושיט את ידו. לחצתי אותה. "נעים להכיר. אני ד"ר מוראו. תודה שבאת בהתראה קצרה כל כך."

"בוודאי, ד"ר מוראו. אני מעריכה את ההזדמנות, ואסירת תודה לך." ליבי דהר בחזי, וניסיתי לגרום לו להאט, שלא אפתח ציפיות. הסיכוי שאתקבל למשרה היה קטן – להיות העוזרת האישית של ד"ר קריסטוף מוראו, מנהל אגף השפות הרומאניות במוזיאון הלובר, בעבור פרויקט תרגום מסמכים מימי הביניים שנתגלו לאחרונה. שמעתי שרשימת המועמדים למשרה הייתה בלתי־נגמרת.

ד"ר מוראו הסיט הצידה ערמת ניירות ועלעל באחת התיקיות שלו. הוא שלף ממנה מסמך – קורות החיים שלי, כנראה – הנמך את משקפיו, והרים את גבותיו כשעיין בהם.

"המקומות שעבדת בהם מרשימים מאוד, אבל אני רואה שכולן היו התמחויות ללא-תשלום. למה?"

"ובכן, ד"ר מוראו, למען האמת, גיליתי שההתמחויות תרמו לי יותר מהמשרות שיכולתי לעבוד בהן כשסיימתי ללמוד."

"חוץ משכר."

גיחכתי. "כן, חוץ משכר." השתהיתי. "תמיד יש דרכים להרוויח כסף. אני רוצה לעבוד במשרה שתאתגר אותי, שתמצא שימוש בכישורים שלי כדי להשפיע בעולם."

ד"ר מוראו התרווח בכיסאו, סוף כל סוף, מקדיש לי את מלוא תשומת ליבו. "אלו ציפיות שאפתניות, בייחוד לחוקרת שפה." הוא בחן אותי. "תגידי לי מה את יודעת על ז'אן ד'ארק."

"ז'אן ד'ארק? אני... ובכן, יודעת הרבה מאוד, למעשה. בנוסף על לימודי צרפתית, התמקדתי גם בהיסטוריית צרפת של ימי הביניים." כשהמשיך לצפות בי, ישבתי זקוף יותר, והמשכתי לדבר. "ז'אן ד'ארק הייתה קדושה מעונה, מצביאה שפעלה תחת השגחה אלוהית, שהובילה את הצבא הצרפתי לניצחון הבריטים במלחמת מאה השנים."

"את מאמינה בזה?"

"מאמינה שהיא פעלה תחת השגחה אלוהית?"

"ווי. את מאמינה שאלוהים דיבר איתה והטיל עליה משימה?"
נשכתי את שפתיי. "אני לא יודעת. אני מאמינה שהיא האמינה." שפתו התעקלה. "אה, תשובה טובה. אנשי רוח שמעמידים פנים שאפשר לדעת הכול הם הגרועים מכל. אלו האנשים שכבר

לא יכולים ללמוד." הוא פתח את המגירה התחתונה, ושלף ממנה משהו בשמרדף שקוף. "לפני שישה שבועות נחשפו מספר כתבים – יומן כלשהו, כנראה – במערה בעמק הלואר. אנחנו סבורים שכתב אותם מישהו שהיה מקורב לז'אן ד'ארק, ואף על פי שבעיקר כתוב על המאורעות האישיים בחיים של אותו אדם, הם גם מכילים תיאורי קרבות, מחשבותיה של ז'אן ד'ארק ושיחות בין השניים. למרבה הצער, לא כל הכתבים נשמרו, אבל רבים כן." הוא העביר לי את השמרדף, שבתוכו היה קלף עתיק מאוד.

"זה אחד הכתבים, מאדאם קרסוול." החזקתי אותו מול האור, בחנתי אותו וקראתי בצרפתית העתיקה. גבותיי התכווצו תוך כדי קריאה, ואחרי כמה רגעים, הנחתי אותו בחיקי והסתכלתי על ד"ר מוראו. "דוקטור, אני מתנצלת, אבל לא ייתכן שהמסמך הוא מהמאה החמש-עשרה."

הוא הרים גבה. "נו? פורקווה?"

"ובכן..." הצבעתי על אחת המילים במסמך. "המילה – בְּרוֹק – נכנסה לשימוש בצרפת מאה שנים אחרי מותה של ז'אן ד'ארק. זה היה סגנון אומנותי שהתחיל רק במאה השש-עשרה. המסמך הזה נכתב הרבה אחרי שז'אן ד'ארק, וכל מי שאולי הכיר אותה, מת כבר מזמן."

ד"ר מוראו חייך. "בהחלט." הוא שלף שמרדף נוסף מהמגירה שלו והושיט לי אותה. "הנה העתק מהמסמך האמיתי."

מצמצתי, ואז בחנתי את המסמך וקראתי אותו באיטיות. "מה את יכולה להגיד על המחבר, מאדאם קרסוול?"

בחנתי אותו פעם נוספת לפני שעניתי. "זו מחברת. השפה

נשית."

"ווי, אני מסכים."

"היא מהמעמד העליון. זה היה נדיר, אך לא חסרת־קדים, שפשוט־עם ידע קרוא וכתוב. במיוחד ברמה גבוהה כל כך. זה מקסים." המשכתי לקרוא פסקה נוספת, וכשקראתי, דמיינתי במוחי יד נשית אוחזת בעדינות נוצה עם דיו, וכותבת. "כן, בהחלט מהמעמד הגבוה. היא מתבדחת ומשווה את אחד הגנרלים לברבור, ואומרת שהפעם הקודמת שראתה ציפור שכזו הייתה בארוחת הערב שלה, ושהייתה שמחה אילו היה מבוטר באופן דומה." הרמתי את מבטי לד"ר מוראו, שחייך חיוך קטן והרים גבה. נשמתי. "רק העשירים ביותר אכלו ברבורים בימי הביניים." עצרתי, וקראתי עוד כמה שורות. "והאביזר שהיא מתארת כאן, הפרונטאו, הוא נזר עשוי חרוזים. רק נערה צעירה ממעמד גבוה הייתה יכולה לענוך דבר שכזה."

העפתי מבט בד"ר מוראו, והוא צפה בי עם חיוך על פניו. "כמדומני, מאדאם קרסוול, שמצאתי את העוזרת שלי. אם את מסכימה למשרה."

הלב שלי פרפר, וכבשתי חיוך שאיים להתפשט על פניי. הישרתי אליו את המבט המאופק והמקצועי ביותר שלי. "אני מסכימה, ד"ר מוראו."

דהרתי במעלה המדרגות הכי מהר שיכולתי בחצאית העיפרון שלבשתי, מתאפקת שלא לצווח מהתרגשות. התפרצתי לדלת, ופרנקי שרבצה על הספה ואכלה דגני בוקר נבהלה, והשפריצה חלב על הגופייה שלה. "אלוהים אדירים, מה יש לך?"
טרקתי את הדלת וחייכתי מאוזן לאוזן. "התקבלתי לעבודה!"

היא הניחה את הקערה על השולחן והתחילה לקפץ. "איזה כפי!
איזו עבודה?"

אחרי שהשלכתי את תיק העבודות שלי על השולחן, חיבקתי אותה בהתרגשות והתיישבתי. היא התיישבה מולי, וסימנה במבטה שאמשיך לדבר. "לאחרונה נמצאו כל מיני כתבים ישנים במערה בעמק הלואר, שכנראה היו קשורים לז'אן ד'ארק."
"אני לא מאמינה! הם צריכים מתרגמת?"

"כן. הם כבר קראו כמה מהכתבים, אבל הם ישנים מאוד, כנראה מהמאה החמש-עשרה. חלק מהמילים והביטויים קשים להבנה. זו המומחיות שלי. הם צריכים שאתרגם כל מילה בקפידה כדי שהכתבים יישארו נאמנים למקור, אבל בשפה קריאה. אחר כך ישמרו אותם על שרת מאובטח. הם הקימו צוות שיבדוק את התאריכים ויכריע האם הכתבים באמת קשורים לז'אן ד'ארק."
"אלוהים, זה נשמע ממש חשוב."

"זה נשמע... מדהים. הם הקימו צוות שלם שיחקור את הכתבים האלה – מומחי נייר, וארכיאולוגים שעדיין חופרים במערות כדי למצוא עוד חומרים שיעזרו לתארך את הקטעים. אני אעבוד יחד עם מתרגם אחר בעל התמחות שונה, ותחת חוקרי היסטוריית השפה המובילים בצרפת."

"לעזאזל, זה מדהים. למה לא התקשרת כשהייתי בעבודה?"
"זו הייתה מערכולת, לא הייתה לי שנייה אחת. זו אומנם עבודה זמנית והשכר לא גבוה, אבל ד"ר מוראו אמר לי שאם אצליח להרשים את הצוות, אולי יהיו עוד הזדמנויות."
פרנקי צווחה וכיסתה את פיה. "כמה מרגש! אבל כשאת אומרת 'זמני', כמה זמני?"

"הקצו לנו חודש." התרווחתי בכיסא, ומתחתי את רגליי מולי.

"זו עבודת החלומות שלי, פרנקי. אני אסירת תודה רק על הזכות לקרוא את הכתבים האלה מקרוב. אני כל כך מתרגשת, אני יכולה לצרוח."

"טוב, אז תצרחי תוך כדי הליכה לחדר שלך ותתלבשי יפה. אנחנו יוצאות לחגוג הערב."

חייכתי אליה. "נלך לדאץ', עכשיו כשאני יכולה להרשות לעצמי. סוג של." החיוך שלי דעך. "יש עוד עניין."

"אוי לא. מה?"

"העבודה היא בעמק הלואר."

עיניה של פרנקי נפערו. "עמק הלואר? קוואה? טו פלזנט? אכן, מה לעזאזל. הזדקפתי ורכנתי קדימה. "אני יודעת, אבל שם נמצאו הכתבים, ורצו שהצוות יבוא ויראה את המקום בו הם נחשפו, וכו'. הם כעת נשמרים במוזיאון בעמק הלואר, וישכנו אותנו בשאטו יפהפה באיזור, בו גם נעבוד."

"שאטו? טוב, אחותי, זכית בכל הקופה."

"מבחינת הפרויקט, כן. מבחינה כלכלית, לא. אבל בכל זאת, פרנקי, אם אני אעשה עבודה טובה, אצור כמה קשרים, זו הזדמנות שיכולה להזניק את הקריירה שלי." צמרמורת של התרגשות התפשטה בי, עד שהתחלפה בהבזק של חוסר ביטחון. פריז, הדירה, פרנקי – כולם היו איזור הנוחות שלי, המפלט שלי. עמדתי להיפרד מהם, גם אם לזמן מוגבל.

"אנחנו מזמינות שמפניה איכותית הלילה, ואת עומדת ללבוש"

את השמלה של קלמנס מילארד, עם הגב הפתוח."

"הו, אני לא יכולה, פרנקי." השמלה הייתה יצירת מופת מבד קטיפתי עם שרוולים רופפים וחצאית הדוקה. על קולב, היא בקושי נראתה כמו שמלה, אבל על אישה – משהו קסום קרה, והפריט

הפך לבגד היפה ביותר שראיתי מימי. היא הייתה יקרה להחריד, אבל פרנקי בת-המזל מדי פעם הייתה מקבלת דוגמאות מהמעסיקה שלה.

"למה לא? היא נראית מדהים עלייך, ואנחנו מציינות אירוע מיוחד."

"זו השמלה האהובה עלייך."

"ואת החברה המועסקת הטרייה האהובה עליי."

חייכתי אליה, וליבי עלה על גדותיו מהכרת תודה. "זכיתי בך." היא חייכה. "אני יודעת. עכשיו, תזיזי את התחת שלך ותתחילי להתארגן. אנחנו עומדות לחגוג כהוגן הערב."

צחקתי. "אוקיי, בסדר. אבל תני לי שעה. ד"ר מוראו נתן לי עותק של הכתבים כדי שאוכל להבין טוב יותר את הסגנון והאופי של המחברת. אני מתה לעבור עליו ולהכיר אותה לעומק." הישרתי לפרנקי חיוך נוסף.

"בסדר, בסדר. תבלי עם החברה החדשה שלך, ואז –"

"אני יודעת. ואז שמלה עם גב פתוח."

בשנת אדוננו, ארבע-עשרה עשרים ותשע, העשרה באפריל. אני כבר לא אני יותר. כעת, אני פיליפ. אני מתחזה לנער פשוט-עם בן שבע-עשרה, שיסייע לעלמה מאורליאן להתכונן לקרב וידווח על כל מה שיראה או ישמע. נאמר לי שהיא לובשת שריון לבן ורוכבת על סוס לבן בעודה מגרשת את האנגלו-בורגונדים מעמק הלואר. אני כעת בדרכי לשם, ונשלחתי בקול תרועת חצוצרות כאילו אני עצמי יוצאת למלחמה, אם כי זה לא מן-הנמנע שהעתיד צופן מלחמה גם לי. הבחירה להצטרף לשדה הקרב תחת זהות בדויה לא הייתה בידיי, על אף שאינני יודעת מדוע אני מרגישה כך. בסופו של יום, מקומי הוא במחנה בלבד, וחובתי היא לשרת

את הנערה הנחשבת לקדושה ולהמתין לשובה במקום מחסה. על אף שאבי ושארל השביעי הבטיחו שאהיה מוגנת, ליבי עלה על גדותיו מהתרגשות ומתח. הנוצה על הקולמוס שלי מתבדרת ברוח הנושבת דרך חלון הכרכרה בעודי מתחילה את המסע שלי, וכמו כן, אני מרגישה את יד הגורל סביבי, גועשת וסוערת, ואיני יודעת אם רוחות הגורל טובות או חסרות רחמים.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן